

Arrest

nr. 81 153 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 en 13 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 10 maart 2010, in functie van hun Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2010 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen, op basis van de vaststelling dat zij niet onvermogen zijn en niet afdoende aantoonde ten laste te zijn van hun Belgische zoon, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen

stelden tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 49 600 van 14 oktober 2010 verwierp de Raad het door verzoekende partijen tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ingediende beroep. Een tegen voormeld arrest ingediend cassatieberoep werd bij beschikking nr. 6331 van 22 december 2010 door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.4. Verzoekende partijen dienden op 11 augustus 2011, in functie van hun Belgische zoon, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 januari 2011, wat tweede verzoekende partij betreft, en op 13 januari 2012, wat eerste verzoekende partij betreft, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekende partijen op 23 januari 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 11.08.2011 werd ingediend door:

[...]

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 11.08.2011 in de hoedanigheid van ‘ascendent ten laste’ van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Verzoekers hebben op 11.08.2011 een aanvraag tot verblijfskaart ingediend als familielid(ascendent) van een EU-burger(Belg).

Zij krijgen een bijlage 19ter afgeleverd waarop staat gespecificeerd welke [...] documenten zij nog binnen dien[en] te brengen om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoe[n] op het moment van de aanvraag.

Op 13.01.2012 respectievelijk 06.01.2012 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De onmiddellijke toepassing van art. 9 van de [...] Wet 8 juli 2011 (BS 12 september 2011) zonder overgangsmaatregelen is discriminerend.

Zij voert enerzijds een gelijke behandeling in voor mensen die objectief in een verschillende situatie zitten: personen die een ontvankelijke aanvraag hebben gedaan voor 22 september 2011 op een

moment dat een aanvraag als ascendent ten laste volgens de wet mogelijk was en personen die na deze datum een aanvraag (zouden willen) doen op een moment dat de wet dit niet meer toelaat.

Voorts voert zij een discriminatie en willekeur in tussen mensen die voor 22 september een aanvraag hebben gedaan en waarbij de DVZ over 5 maanden beschikte om een beslissing te nemen doch reeds een beslissing had genomen voor 22 september en de mensen waarbij de DVZ voor welke redenen dan ook op 22 september nog geen beslissing had genomen.

Een voorbeeld:

Persoon A deed een aanvraag als ascendent ten laste op 15 juni 2011.

Persoon B deed eveneens een aanvraag als ascendent ten laste op 15 juni 2011.

Beide aanvragen worden ontvankelijk verklaard met afgifte van een bijlage 19ter waarop staat dat voor 15 augustus zij de nodige stukken moeten binnen brengen.

Persoon A brengt alle bewijzen binnen op 14 september.

Persoon B brengt eveneens alle bewijzen binnen op 14 september.

Bedien bevinden zich objectief in exact dezelfde situatie.

Ten aanzien van persoon A wordt op 21 september een positieve beslissing met afgifte van een verblijfskaart genomen.

Ten aanzien van persoon B wiens dossier pas op 22 september wordt behandeld dient er een negatieve beslissing genomen te worden omdat zoals de bestreden beslissing nogal laconiek stelt: 'De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging'.

Verzoekers vragen dat uw Raad hieromtrent een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof."

2.1.2. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partijen geen argumenten of wettelijke bepalingen aanbrengen waaruit zou blijken dat zij de mogelijkheid of de verplichting had om op 6 of 13 januari 2012 toepassing te maken van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals die bestonden voor de wetwijziging door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011). Zij licht toe dat nieuwe wetten onmiddellijk van toepassing zijn op bestaande situaties, voor zover geen afbreuk wordt gedaan aan reeds definitief verkregen rechten. Hierbij merkt zij op dat verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat zij op het moment dat zij een aanvraag indienden om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden voldeden aan de in de toenmalige wet gestelde voorwaarden en derhalve over een vastgesteld recht beschikten. Zij betoogt verder dat verzoekende partijen geen verworven rechten hadden en sedert de publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 van de wet van 8 juli 2011 op de hoogte hoorden te zijn van de nieuwe wetbepalingen, zodat het perfect voorspelbaar was dat hun aanvraag zou geweigerd worden en er niet kan besloten worden tot de schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel. Tevens benadrukt zij dat het niet aan de Raad toekomt om aan wetsevaluatie te doen en te oordelen of een wet al dan niet strijdig is met het gelijkheidsbeginsel. Zij meent dat er ook geen grond is om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, nu een antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen en een arrest van de Raad nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen allereerst betogen dat personen die zich in een verschillende situatie bevinden op gelijke wijze behandeld worden. Deze vaststelling laat evenwel niet toe te besluiten dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in casu geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen betogen daarnaast dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn doordat de mogelijkheid bestaat dat vreemdelingen die voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag indienden om als ascendent van een meerderjarige Belg tot een verblijf toegelaten te worden hun aanvraag voor de inwerkingtreding van deze wet, op 22 september 2011, ingewilligd zagen en andere vreemdelingen, van wie de aanvraag pas na voormelde datum werd behandeld, hun

aanvraag – gelet op het ontbreken van overgangsbepalingen – afgewezen zagen in toepassing van de nieuwe reglementering. Er blijkt evenwel niet welk belang zij hebben bij het aanvoeren van voormelde grief. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op basis van de voorgehouden schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel kan er in casu immers niet toe leiden dat verwerende partij kan beslissen dat verzoekende partijen alsnog tot een verblijf dienen toegelaten te worden. Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het adagium *“tempus regit actum”* de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Verwerende partij kan in dat geval slechts opnieuw vaststellen dat de Vreemdelingenwet, zoals deze heden van toepassing is, niet meer voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsrecht toe te kennen aan ascendenten ten laste van Belgische burgers. De door verzoekende partijen aangevoerde problematiek kan enkel door de wetgever opgelost worden (cf. GwH 4 november 2010, nr. 128/2010). Het komt de Raad niet toe om eventuele leemtes in de wetgeving te ondervangen.

Verder moet worden gesteld dat er hoe dan ook slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien een partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekende partijen tonen door een louter theoretisch model toe te lichten niet aan dat personen die zich in *“in exact dezelfde situatie”* als zijzelf bevonden hun verblijfsaanvraag wel ingewilligd zagen.

Verzoekende partijen tonen door erop te wijzen dat zij voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag indienden om als ascendent ten laste van een meerderjarige Belgische burger tot een verblijf toegelaten te worden ook niet aan dat zij enige rechtmatige verwachting mochten koesteren die door verwerende partij werd miskend. Het feit dat een verblijfsaanvraag wordt ingediend houdt immers niet in dat zonder meer mag verondersteld worden dat deze aanvraag zal ingewilligd worden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekende partijen reeds eerder een aanvraag indienden om, in functie van hun Belgische zoon, tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden en dat deze aanvraag afgewezen werd omdat niet bleek dat zij in hun land van herkomst ten laste waren van hun in België verblijvende zoon. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij in het raam van hun tweede aanvraag stukken aanbrachten die toelieten te besluiten dat hun situatie sedertdien gewijzigd was, zodat zij erop mochten vertrouwen dat hun tweede aanvraag wel zou ingewilligd worden. Zij tonen evenmin aan dat er enige reden was om te veronderstellen dat verwerende partij een ander standpunt zou innemen en van de eerder gevolgde gedragslijn zou afwijken. In deze omstandigheden kunnen verzoekende partijen niet voorhouden dat het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel geschonden werd en dient gesteld te worden dat ook niet blijkt welk belang zij hebben bij hun standpunt dat verwerende partij hun aanvraag diende te behandelen op basis van de reglementering zoals deze van toepassing was voor 22 september 2011.

Er dient, gelet op voorgaande vaststellingen en artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet te worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoekers hebben op 11.08.2011 een aanvraag tot verblijfskaart ingediend als familielid(ascendent) van een EU-burger(Belg).

Verweerster diende overeenkomstig art 52§4 van het K.B. voor 11.01.2012 een beslissing mee te delen aan de gemeente:

‘§4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in §1 geen beslissing werd meegedeeld aan gemeentebestuur, levert deze een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.’

Op 13.01.2012 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid een beslissing, huidig bestreden beslissing en deelt ze mede aan de gemeente.

Verzoekers dienen in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart.

Verweerster daarentegen baseert zich op § 4 zoals gewijzigd bij art 15, 4° van het KB 21 september 2011 hetgeen stelt:

‘§4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.’

Art. 42 voorziet een termijn van 6 maanden. Men kent dus een maand extra toe aan het bestuur om een beslissing te nemen.

Bovendien wordt door het KB van 21.09.2011 de voorwaarde verandert van een beslissing mededelen in beslissing nemen.

Zo wordt de rechtszekerheid aangetast gezien er geen enkele controle op het feit of de beslissing die worden meegedeeld ook tijdig werden genomen.

Voorts wordt er geen termijn voorzien waarbinnen de genomen beslissing aan de gemeente moet worden meegedeeld voor betekening.

Verzoekers menen dat het huidige art.52§4 van het K.B. ingevoerd bij art 15, 4° KB 21 september 2011 (BS 10 oktober 2011) onwettig is en verzoekt deze niet toe te passen cf. 159 G.W.

Voorts menen verzoekers dat de onmiddellijke toepassing van dit artikel vanaf de publicatie overeenkomstig art. 39 van KB 21 september 2011 (BS 10 oktober 2011) onwettig is gezien er geen overgangsmaatregel wordt voorzien voor de lopende dossiers.

‘Art. 39 van KB 21 september 2011 (BS 10 oktober 2011)

“Dit besluit treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking.”

Dit is strijdig met de rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers mochten op 11.08.2011 erop vertrouwen dat voor 11.01.2012 er een beslissing meegedeeld zou worden aan de gemeente.

Verzoekers vragen uw Raad om cf. 159 G.W art. 15, 4 en 39 van KB 21 september 2011 (BS 10 oktober 2011) niet toe te passen.”

2.2.2. Verwerende partij repliceert dat de Raad wijzigingen die werden aangebracht in koninklijke besluiten en wetten niet mag negeren en dat de Raad enkel mag nagaan of de bestaande reglementering correct werd toegepast en geïnterpreteerd bij het nemen van een beslissing. Zij zet uiteen dat, aangezien verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden beslissingen laattijdig

werden genomen of betekend, er niet kan besloten worden tot een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

2.2.3. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt kan de Raad wel degelijk verifiëren of een bepaling van een koninklijk besluit toepasbaar is. Artikel 159 van de Grondwet bepaalt immers dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Verzoekende partijen tonen evenwel door uiteen te zetten dat in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 21 september 2011 tot wijziging van de koninklijke besluiten van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorzien is dat binnen een termijn van zes maanden een beslissing dient genomen te worden omtrent een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet aan dat deze bepaling van het koninklijk besluit in strijd is met enige bepaling van de wet. Zij lichten trouwens zelf toe dat een zelfde termijn uitdrukkelijk is opgenomen in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun betoog dat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van een onwettige reglementaire bepaling. Het gegeven dat de wijziging die doorgevoerd werd met betrekking tot artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in werking trad op de dag van de publicatie in het Belgisch Staatsblad laat evenmin toe te besluiten dat deze bepaling, die slechts uitvoering geeft aan een reeds van toepassing zijnde wetsbepaling, niet overeenkomstig de wet zou zijn.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de bestreden beslissingen binnen de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden werden genomen. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partijen enig belang hebben bij hun kritiek dat, aangezien in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet langer wordt gesproken van de “mededeling” van een beslissing binnen een bepaalde termijn, doch wel van “het nemen” van deze beslissing binnen een bepaalde termijn zij niet langer kunnen controleren of een beslissing die aan de gemeente met het oog op betekening wordt meegedeeld ook tijdig genomen werd.

Het gegeven dat de wetgever bepaalde dat verwerende partij vanaf 22 september 2011 over een termijn van zes maanden beschikte, in plaats van de vroegere termijn van vijf maanden en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aan deze wetswijziging aangepast werd, leidt ook niet tot het besluit dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel miskende. Het loutere gegeven dat aan verwerende partij een langere termijn werd toegekend om een beslissing te nemen laat op zich immers niet toe te concluderen dat verwerende partij niet standvastig is in haar optreden of dat zij rechtmatige verwachtingen niet honoreerde.

In zoverre het verder de bedoeling zou zijn van verzoekende partijen om de wet zelf te bekritisieren kan het volstaan op te merken dat de Raad dergelijke grieven niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoekende partijen zetten in hun tweede middel verder niet uiteen waarom zij van oordeel zijn dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 15, 28 en 31.4 van “de richtlijn 2004/34/EG”, van de materiële en van de formele motiveringsplicht.

Zij stellen het volgende:

“Artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG luidt:

In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 28 Richtlijn 2004/34/EG luidt:

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

Het voert met andere woorden een zogenaamde evenredigheidsproef alvorens een verblijfsaanvraag af te wijzen [in].

Voor zover verzoekers weten is de bepaling niet of niet voldoende omgezet in Belgisch recht zodat verzoekers zich beroepen op de rechtstreekse werking ervan.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijke overweging of afweging van belangen is gedaan door verweester.”

2.3.2. Verwerende partij antwoordt dat verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij hun kritiek dat geen belangenafweging werd gemaakt. Zij stelt dat het niet duidelijk is welke belangen zij wensen in te roepen en welke belangen door de bestreden beslissingen werden aangetast en hoe een expliciete beoordeling van deze belangen tot andere beslissingen zou kunnen leiden.

2.3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kan gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3.3.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 8 juli 2011. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit evenwel niet aan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de richtlijn 2003/86/EG niet voorziet in enig recht op verblijf voor ascendenten van in België verblijvende personen, zodat niet kan ingezien worden hoe deze bepaling, en de omzetting ervan in artikel 11 van de Vreemdelingenwet, in voorliggende zaak nuttig zou kunnen worden ingeroepen.

De richtlijn “2004/34/EG”, waarnaar verzoekende partijen verwijzen, voorziet in de wijziging van de bijlagen I en II bij Richtlijn 96/74/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake textielbenamingen met het oog op de aanpassing aan de technische vooruitgang en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat enige bepaling van deze richtlijn bij het nemen van de bestreden beslissingen zou geschonden zijn.

Het artikel 28 dat verzoekende partijen citeren is verder opgenomen in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze

omzetting onvolledig of incorrect zou gebeurd zijn, zodat niet blijkt dat zij deze bepaling van de richtlijn nog dienstig kunnen invoeren. Daarnaast moet er ook op gewezen worden dat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG betrekking heeft op personen ten aanzien van wie een besluit tot verwijdering van het grondgebied genomen werd "*om redenen van openbare orde of openbare veiligheid*", hetgeen in casu niet het geval is en dat verzoekende partijen hoe dan ook niet dienstig naar enige bepaling van de richtlijn 2004/38/EG kunnen verwijzen, nu zij niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen. Artikel 3.1. van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van de burger van de Unie die zich naar een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit begeeft en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2 van de richtlijn die hem begeleiden of die zich bij hem voegen en het staat niet ter discussie dat verzoekende partijen geen burgers van de Unie zijn en dat zij slechts hun in België verblijvende Belgische zoon wensen te vervoegen, zodat er geen intracommunautair aspect aanwezig is, hetgeen nochtans vereist is opdat het Unierecht van toepassing zou kunnen zijn (cf. HvJ van 5 mei 2011, C-434/09).

De beschouwingen van de verzoekende partijen laten ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK